

ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА НА ФАКУЛЬТЕТІ ІНОЗЕМНИХ МОВ. СУЧАСНИЙ ПІДХІД ДО УРОКУ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

*Оксана Серняк,
доцент кафедри англійської філології
та методики навчання англійської мови*

Підвищення вимог до рівня підготовки спеціаліста, оновлення і реформування сфери освіти передбачає, що головним завданням педагогічного закладу вищої освіти є формування професійної компетентності майбутнього спеціаліста. Основним елементом професійної компетентності, у процесі якого відбувається інтеграція знань, умінь та навичок, які студенти сформували під час вивчення, є педагогічна практика.

Будучи важливим етапом фахової підготовки майбутнього вчителя іноземної мови, педагогічна практика передбачає формування першого досвіду педагогічної професійної діяльності, а саме перенесення знань із педагогіки, психології та методики навчання іноземної мови у сферу педагогічної праці, застосування отриманих знань, набутих умінь та навичок у професійній діяльності з учнівським колективом.

У процесі підготовки до педагогічної професійної діяльності студентів факультету іноземних мов, зокрема до педагогічної практики на 4 курсі, особлива увага звертається вивченню та обговоренню сучасних методичних вимог до уроку іноземної мови, а саме:

- розуміння методичної структури уроку іноземної мови;
- врахування мовленнєвої спрямованості урок іноземної мови у;
- дотримання комплексності уроку іноземної мови;
- застосування розмаїття форм роботи з учнями на уроці іноземної мови;
- адекватність здійснення контролю;

Так, розуміння методичної структури уроку студентом-практикантом передбачає врахування етапів уроку, їх специфіки і характеристики.

Оскільки головною практичною метою навчання іноземної мови є навчання іншомовному спілкуванню, основним об'єктом уроку іноземної мови є іншомовна мовленнєва діяльність його учасників. Як зазначає С.Ю. Ніколаєва, «...сучасний урок іноземної мови має мати іншомовну мовленнєву спрямованість. Це означає, що основний метод навчання на означеному уроці має бути комунікативним, суть якого полягає в тому, що процес навчання є моделлю спілкування» [1, с. 63].

Мовленнєва спрямованість уроку передбачає практичну орієнтацію уроку, комунікативний характер вправління, зокрема тренування всіх видів іншомовної мовленнєвої діяльності: говоріння, читання, письма, аудіювання у живому природньому спілкуванні. Це, у свою чергу, зумовлює іншомовне спілкування у різних ситуаціях з певною метою, а саме вирішення учнем розумово-мовленнєвих завдань, пов'язаних з конкретною природною або спеціально змодельованою ситуацією спілкування у процесі виконання комунікативних вправ.

Дотримання комплексності уроку іноземної мови зумовлена тим, що у мовленні всі види діяльності взаємодіють. Тому, на уроці іноземної мови всі аспекти мови (фонетичний, лексичний, граматичний, графічний) вивчаються взаємопов'язано – взаємозумовленим є навчання усіх видів іншомовної мовленнєвої діяльності – говоріння, читання, письма, аудіювання.

Оскільки учень є суб'єктом навчально-пізнавальної діяльності, на уроці іноземної мови актуальним є застосування вчителем таких форм роботи, які інтенсифікують навчання, спонукають до активної роботи кожного учня, даючи йому можливість на певному рівні спілкуватись іноземною мовою. Важливим є поєднання різних форм роботи з учнівським колективом. У процесі підготовки до Педагогічної практики в закладах середньої освіти студенти вправляються у впровадженні таких форм роботи як *What is your point of view? /Обмін думками; Fish Bowl /Акваріум; Student Team Learning / Навчаючи – вчусь; PRES /Метод ПРЕС; Jigsaw/ Мозаїка, Rotating trios / Ротаційні трійки та інші [2, с. 167].*

Адекватність здійснення контролю відбувається за умов застосування різних видів поточного контролю. Основне значення має аргументованість, об'єктивність оцінок, їх виховна і стимуляційна функція. Важливим є належне завершення уроку, що передбачає підведення підсумків уроку, визначення студентом-практикантом результативності уроку.

Таким чином, методичні вимоги до уроку іноземної мови в цілому можна визначити як доступну організацію навчального матеріалу, поступовість, спрямованість уваги, наголос на всіх видах мовленнєвої діяльності, взаємозв'язок читання, усного мовленнєвого продукування, аудіювання, письма, практика усного мовлення, послідовна корекція помилок (краще, якщо передує усному мовленню), запам'ятовування, спіральне (циклічне) повторення, порівняння, узагальнення й інтерференція мовних закономірностей. Процес засвоєння граматичних правил може відбуватися індуктивно чи дедуктивно, але обов'язково на базі аналізу, синтезу, аналогії, порівняння й розрізнення, асоціативності мислення.

Список використаних джерел

1. *Педагогічна практика з методики викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах* / Кол. авторів під керівн. С.Ю. Ніколаєвої і В.В. Черниш – К.: Ленвіт, 2003. – 250 с.
2. Nation P. Group and Language Learning // Teacher Development Making the Right Moves. – Washington D.C., 1996. – P. 160 – 169